

Pod letní oblohou

Šárka Hieková

První turnus se blížil ke konci. V Lindině mámě se asi ozvalo svědomí, že se pořádně nerozloučila, a zavolala jí, zda přijede domů aspoň na noc ze soboty na neděli.

Linda si byla jistá, že trochu času by se našlo a Mirek by určitě nic nenařítal, nakonec po snídani měla volno až do nedělní večeře, ale nechtělo se jí opustit tábor a nechat úklid chatek a převlékání postelí na ostatních.

Chvilí měla špatné svědomí, máma se přece jenom snažila, ale pak ji pozval Nik na krátký výlet a bylo po výčítkách.

„Pomůžeme s úklidem, pospíšíme si a odpoledne můžeme vypadnout,“ uvažoval nahlas. „Vrátíme se v neděli, v deset dopoledne. Budeme mít pořádk dost času připravit se na další turnus.“

„Dobře. Kam jedeme a co si mám sbalit?“ Chtěla se zeptat na tisíc věcí, ale to mohla i později.

„Je sice hic, ale přesto si vezmi nějakou bundu nebo mikinu. Tam, kde přespíme, bude zima jako v hladomorně. Doslova. Možná ještě kartáček na zuby. Je to jen přes noc, tak to s balením nepřeháněj.“

„Já fakt nesnáším překvapení, ale budu dělat, jako že jsem nadšená.“

„Promiň. Víím, jak riskuju, když ti nic víc neřeknu, ale troufám si říct, že nakonec nadšená budeš.“

„Spíš toho budu litovat, ale jedu,“ slíbila po krátkém rozmyšlení.

Nik se jen usmíval. Vypadal, že hoří nedočkavostí prozradit cíl jejich výletu, ale neřekl ani slovo a ona už se dál nevyptávala.

Když se tábor vyprázdnil a Linda si udělala svoji práci, šla si sbalit pár nejnnutnějších věcí. Mobil, hřeben, papírové kapesníčky, peníze, kartáček na zuby. Na Nikovu radu si oblékla něco teplejšího a posadila se s knížkou na své oblíbené místo v přístřešku.

Dřív než přečetla dva odstavce, přišel Nik a podal jí helmu.

„Víš, že jsem na motorce nikdy nejela?“ odložila knihu, postavila se a váhavě vzala helmu do ruky. „Nikdy jsem neměla bráchu nebo kamaráda, který by mě vozil.“

„To je klika, že žijeme v jednadvacátém století a můžeš si udělat kdykoli řidičák.“

Líbilo se jí, že to Nik zmínil. Jasně, i tohle byla možnost.

„Asi až za rok na auto,“ pokrčila rameny. „Z motorek mám přece jen respekt.“

„Vzhledem k tomu, že je to tvoje první jízda, Lindo,“ přistoupil o kousek blíž a tvářil se vážně, „pojedu pomalu a vyberu tu nejbezpečnější trasu. Budeme se jen tak kochat výhledem. Být spolujezdec je hlavně o důvěře a já ji nechci ztratit hned první den, protože s tebou plánuju ještě hodně jízd.“

Zdálo se jí to, nebo zaslechla dvojsmysl?

„Tak jdeme na to,“ vykročila odhodlaně k motorce.

Terénní Yamaha nevypadala na první pohled kdoví jak, byla celá černá a matná. A co se týkalo technických parametrů, v tom se Linda vůbec nevyznala. Doufala jen, že je bezpečná, a na ničem jiném nezáleželo.

Těsně před nasednutím si vzala helmu. Také černou. Pouze po jedné straně měla symbol dvou růžových peřiček. Jednoznačně byla určená ženám. Lindě se moc líbila, ale v duchu se ptala, zda ji Nik pořídil kvůli sestře, pokud nějakou měl, nebo přítelkyni.

Nakonec to ale pustila z hlavy. Čekal ji výlet a slíbila si, že si ho nenechá ničím zkazit.

„Jak jsem řekl, pojedu piánko, tahle mašina není dělaná na rychlost, ale kdybych třeba předjížděl nebo byly zatáčky, neboj se vzít mě do kleští,“ nanačtil rukama pohyb, jak se zaháknout kolem jeho pasu.

Linda přikývla a raději nad tím moc nepřemýšlela.

Nik jel přesně tak pomalu, jak sliboval, a za pár minut z ní spadla nervozita. Nechala sklouznout ruce z ramen a chytla se ho kolem pasu, levou tvář si položila na jeho záda, a i když ji dělila Nikova kožená bunda a její helma, každým pórem vnímala tu neskutečnou blízkost.

Netušila, kam jedou, ale jakmile se začali blížit k cíli, uhodla to. Nikova volba jí připadala docela vtipná. Zříceninu hradu Rehbург sice nikdy ne navštívila, ale zato ji mohla vidět z okna svého nového pokoje v babiččině domku. Vzdušnou čarou se od něj nacházela přibližně padesát kilometrů, ovšem vzhledem k tomu, že ji kdysi někdo postavil na vysokém kopci, čněla do kraje a byla vidět už z dálky.

Silný stroj hravě vyjel strmý kopec. V ten okamžik se Linda skutečně držela jako klíště a povolila sevření, až když Nik na vrcholu zpomalil a zastavil na nádvoří.

Sundala si helmu, prsty prohrábla spleené vlasy a rozhlédla se kolem. Všude ležela spousta stavebního materiálu, u jedné ze zdí bylo lešení, na jedné z dokončených místností probíhala pokládka střechy a na příjemném plácku stranou od nádvoří uviděla velké ohniště, kolem něhož seděli tři muži, jen o něco starší než Nik, a jedna dívka.

„Tak jdeme?“ podíval se na ni povzbudivě.

Tohle nečekala. Doufala, že spolu budou sami, ale už bylo pozdě se vrátit. Váhavě přikývla a nechala se odvést k ostatním, které Nik představil jako Tobiáše, Petra, Jirku a Hanku.

„To je dost, že jsi nám konečně přivezl ukázat tu tvou Vanessu,“ přivítal ho Petr. „Všichni už jsme o ní stokrát slyšeli, ale ještě ji nikdo neviděl.“

„Ehm... no... to je Linda,“ představil ji Nik.

„Ahoj,“ mávla Linda všem na pozdrav a k předchozí poznámce o Vanesse se nevyjádřila. Možná že to byla Nikova bývalá, ale očividně ji nikdy ne vzal mezi své přátele, zato ji, Lindu, ano.

„Jedete akorát na večeři,“ změnil Jirka téma.

„Pokud vaříš ty, tak se těším,“ usmál se Nik. „Nejdřív ale využiju světla a provedu Lindu po hradě. A taky musím zkontrolovat, jestli se tu poslední měsíc neflákáte.“

„Máš nám pomoci, a ne si hrát s dětma,“ rýpnul si Tobiáš.

„To hraní s dětma se mi bude hodit, až se budu hlásit na peďák, a už jsem slíbil, že přijedu každý víkend v září,“ odpověděl Nik a táhl Lindu do hradu. „Proboha pojď, on je schopnej nechat mě podepsat, že tu budu nevolničit do konce života.“

Linda se usmívala. Znala Nikovy kamarády sotva několik minut a už teď je měla ráda.

Nik provedl Lindu zříceninou. Nebylo toho moc. Pár zdí, kus zachovalého cimbuří, částečně opravená věž a jedna místnost, kterou Nik nazýval rytířským sálem, ale mohla to být klidně sýpka, stodola nebo konírna. Ta měla všechny čtyři stěny a do jisté míry i střechu.

„Jezdili sem už naši prarodiče,“ vysvětloval Nik. „Tenkrát byla ta parta nadšenců o dost větší. Říká ti něco hnutí Brontosaurus? Původně sem totiž chodili likvidovat černý skládky. Pak převzali štafetu naši rodiče a teď sem jezdíme my.“

Linda udělala pár fotek. Hlavně kvůli Elle. Nikdy sice nebyla v Austrálii, ale byla si jistá, že středověké hrady tam nemají.

„To musí být čtyřicet let,“ počítala rychle. „Za tu dobu už měl být hrad jako nový.“

„Myslím, že šlo hlavně o to užít si s kámošema čundr v přírodě,“ poznamenal Nik. „A občas se při tom namíchal kýbl malty a přilepilo se pár kamenů. Vždycky asi byly problémy s penězma, to se nezměnilo. A taky s časem. Co vím, tak i došly kameny, protože lidi rozebrali materiál na stavbu domů a zdí kolem svých pozemků. Když sejdeš dolů do vesnice, krásně to uvidíš. Ale před několika lety se objevilo místo, odkud se kámen lámal a vozil, samozřejmě celé zarostlé. Dostali jsme povolení vzít odtamtud aspoň volné kameny, takže jsme se stavbou trochu pohnuli.“

„Dobře, беру to zpátky,“ řekla Linda. „Ve světle nových okolností naopak uznávám, že se tady udělalo neskutečné množství práce. Mám jenom dvě otázky.“

„Jaký?“

„Kde budu spát a kam se tady chodí do koupelny?“

„Tak začneme tou koupelnou.“ Nik jí naznačil, ať ho následuje.

Prošli kamenným obloukem, který asi kdysi býval bránou, a Linda uviděla něco jako zahrádku obehnanou vysokým plotem z křivých dřevěných latěk. Nik otevřel dvířka. Za nimi se nalézala toi-toika a černý barel s vodou, od kterého vedla sprcha.

„Voda se čerpá z obnovené hradní studny a našťěstí je jí dost, támhle se ohřeje,“ ukázal na barel, „a můžeš se osprchovat nebo si napustit lavor a umýt se. A jelikož už máme i střechu,“ pokračoval s pýchou v hlase, „je pod okapem sud, kde si můžeš opláchnout ruce.“

„Luxus. Tohle mi naprosto stačí. Akorát teda... Je mi to fakt trapný, ale až půjdu za tmy na záchod, nebude ti vadit mě doprovodit?“ Musela se zeptat,

protože by se bála i s baterkou, pokud by nesvítla tak jasně, že by dokázala nahradit denní světlo.

„Spíš bych se divil, kdyby ses nebála. Taky je mi to nepříjemné. Takže ano a klidně mě vzbud', i kdybych chrápal. A teď k tomu spaní.“

Prošli zpátky kamennou branou a dali se nalevo, kde byl vchod do rytířského sálu. U zdi, na straně chráněné střechou, stálo několik plechových industriálních skříněk na oblečení. Z jedné z nich vytáhl Nik dvě karimatky a dva spacáky.

„Nechceš polštářek? Je ségry, nikdy bez něj neusne.“

Linda přikývla, Nik přibral polštářek a odnesl všechno k ohništi.

„Prohlídka dokončena?“ zeptala se Hanka.

„Prohlídka hradu ano,“ potvrdil Nik. „Do západu slunce ale ještě zbývají skoro dvě hodiny, takže se jdeme podívat po okolí. Vrátime se, až bude plápolat oheň.“ Popadl Lindu za loket a vedl ji vyšlapanou pěšinkou na obhlídku podhradí.

„Neříkala jsem, že chci na pochodák,“ bránila se.

„Vždyt taky nejdeme,“ pustil Nik konečně její loket a přesvědčil se, zda jsou z dohledu. „Jen pár kroků odsud je krásná vyhlídka. A když nebudeš chtít, nemusíme jít už nikam jinam. Lehneme si do trávy a můžeme pozorovat západ slunce. Prostě myslím, že si oba zasloužíme trochu odpočinku. Já od toho neustálého křiku dětí a ty od věčného stání u sporáku.“

„Jo, asi máš pravdu,“ souhlasila nakonec a následovala ho.

Nešli daleko. Přesně jak Nik říkal, po minutě nebo dvou chůze se dostali na louku, kde se jim naskytl krásný výhled na celé České středohoří a slunce klonící se k západu.

„Uznávám, že ty paprsky jsou právě teď docela oslepující,“ řekl Nik. „Nejlepší čas se natáhnout.“

A přesně to také udělal. Lehl si do trávy a Linda ho napodobila.

Zavřela oči a mlčela. Už dávno zjistila, že s ním je ticho příjemné a nemusí se nutit do hovoru, jen aby udržovala společenskou konverzaci.

Netušila, jak dlouho tam leží, ale když cítila, že začíná usínat, otočila se na bok, aby na Nika viděla, a přece jen něco řekla.

„Zaslechla jsem, že se hlásíš na pedák. To znamená, že máš před sebou aspoň jeden rok střední. Pokud to není tajemství, můžu se zeptat, kam chodíš?“

„Není to tajemství. Jsem z Habrovice, takže na habroveckej gympl. Po prázdninách mě čeká čtvrťák. A co ty?“

Sakra. Celou dobu se utěšovala tím, že je to jen někdo, kdo se mihne v jejím životě a koho už nikdy neuvidí, ale jak se zdálo, bude ho ještě nejmíň rok potkávat na chodbě gymnázia.

„No, já budu na té samé škole. Přestěhovala jsem se ze Žanteřína. Jdu do třetáku,“ přiznala.

„Tak aspoň už máš někoho, koho budeš znát,“ usmál se. „Nedovedu si představit, jaký to je, měnit v půlce školu.“

„K ničemu. Ale nikdo se mě neptal.“

Máma si asi nikdy nepoložila otázku, jaké to je, a Linda zase nevěřila, že neexistovalo jiné řešení, než všeho nechat a odstěhovat se. Táta byl sice workoholik, ale nebyl násilník, nepil... I Lindu často štvalo, že šel raději do práce, než by se podíval na její prodlouženou v tanečních, ale opravdu se to nedalo řešit jinak?

„Mrzí mě, že ta změna proběhla proti tvojí vůli, ale zase jsem rád, že budeš na stejné škole.“ I on se otočil na bok a konečně se na ni podíval. „Možná bys mi mohla přijít fandit, až budu hrát florbal.“

„Florbal?“ podívala se na něj tázavě.

„Teď to ještě nemůžeš vědět, ale florbal má na habroveckým gymplu fakt tradici. Zatímco jinde mají ty nejhezčí holky fotbalisti a hokejisti, u nás to jsou hráči florbalu,“ kasal se Nik.

„Kecko,“ smála se nahlas a kroutila hlavou.

„No vážně.“

„Dobře, věřím ti,“ nasadila i ona vážný výraz. „Odbarvím se na blond a dám se k roztleskávačkám. Máte tam roztleskávačky, že ano?“

„Jo máme, ale podmínkou k přijetí není být blond,“ ujistil ji.

„Tak to se mi ulevilo,“ vzdychla teatrálně a položila si dlaň na srdce. „Mám svoji myší barvu docela ráda. No... možná ne ráda, ale zvykla jsem si na ni.“

„Teď zase kecáš ty. Máš úplně normální barvu. Ne že bych se v nich nějak vyznal, ale světle hnědá? Pískově plavá?“

„Něco takového. Na jméno nezáleží, hlavně když mě s ní vezmou k roztleskávačkám.“

„Přimluvím se za tebe.“

„Spadl mi kámen ze srdce.“

Tak jo. Asi se musí smířit s tím, že ho bude potkávat na chodbě, ale dokud se mohou takhle nenuceně bavit a dělat si legraci, je všechno v pořádku.

Slunce zapadlo. Obloha se zbarvila do krásné měděné barvy. Nastal čas se vrátit.

„Už se šei,“ řekl jen tak mimochodem Nik a vzal Lindinu ruku do své. Snad aby se nebála při cestě řídkým lesíkem, kde už pomalu nebylo vidět na krok.

Linda neprotestovala a ani v tom nehledala něco víc. Prostě ji vzal za ruku, a když po několika krocích zakopla o kořen, přesvědčila se, že k tomu byl důvod.

Přesně jak Nik sliboval, v ohništi na nádvoří už plápolal oheň a z kotlíku se linula vůně až k nim.

„To nevoní jako guláš,“ řekla Linda, když přišli blíž.

„Taky není. Je to taková masová směs naložená s kořením a různou zeleninou, pak se to zalije lahví červeného vína a nechá dusit, až se téměř vyvaří všechna tekutina, a to je bašta. Uvidíš,“ sliboval Nik.

„Doufám, že máš velkej hlad,“ poznamenal Jirka, zatímco lil do kotlíku další víno.

„Jako vlk,“ přiznala Linda.

Snídani vynechala úplně a k obědu zhltna jen rohlík s máslem. Byla si jistá, že by v pohodě zvládla celý kotlík sama a zajedla to pecnem chleba. Ta vůně se nedala vydržet. Jenomže Jirka s vařením teprve začal a upozornil, že maso, ač naložené, potřebuje aspoň hodinu nebo lépe dvě.

„Ještě že je v hladomorně taková zima,“ odpověděla Hanka na nevyřčenou otázku. „Nepotřebujeme ani ledničku.“

„A ty krápníky dodají masu takovou zvláštní křehkost,“ dusil se Tobiáš smíchem.

„Dají se ty krápníky nějak nahradit v domácích podmínkách?“ zajímala se Linda a snažila se tvářit co nejvážněji.

„No, jestli máš sklep a v něm sanytr...“ uvažoval Jirka.

„Že jsem tě sem bral,“ protočil Nik oči. „Vůbec tu sebranku neposlouchej.“

„Možná teď může sebranka poslouchat chvíli tebe. Jsi na řadě,“ Tobiáš sáhl za sebe a podal Nikovi kytaru.

„Nemáš to zase rozladěný?“ zeptal se Nik, ale kytaru si vzal.

„Ladil jsem celou noc,“ nasadil Tobiáš uražený výraz.

„Jo, dovedu si to představit,“ ušklíbl se Nik. Potom se posadil rovněji a chvíli vybrnkával různé melodie. „Tak jakou?“

„Jakou chceš, ale začni tou naší.“

„Dobře, ale...“ podíval se na Lindu. „Předem se ti omlouvám, ale není to o mně.“

„To je úplně o tobě,“ řekla Hanka.

„Pochybuju. Když ji Plíhal složil, nebyl jsem ještě na světě.“ Nik pokračoval v brnkání, po chvíli pak melodie zrychlila, ustálila se na pravidelném rytmu, a nakonec se Nik přidal se zpěvem.

*Od hradu ke hradu putujem,
zpíváme a holky muchlujem.
Dřív jinam nejedem,
Dokud tu poslední nesvedem.*

Na rozdíl od zastřeného šeptání na táboře se teď nemusel ohlížet na to, zda někoho vzbudí nebo ne, a mohl zpívat nahlas. Šepot tak vystřídal nádherný zvukný tenor.

To byl konec.

Už si nemohla nalhávat, že to má pod kontrolou, že jsou jen bezva kámoši, kteří si klidně můžou dělat legraci a jeden z druhého si utahovat. Že nežárlí, protože Nik jejím životem pouze prochází. Že jí nebuší srdce...

Přiznala si, že se zamilovala. A to byl průšvih.